Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 78

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Fiarele şi Mangaşii

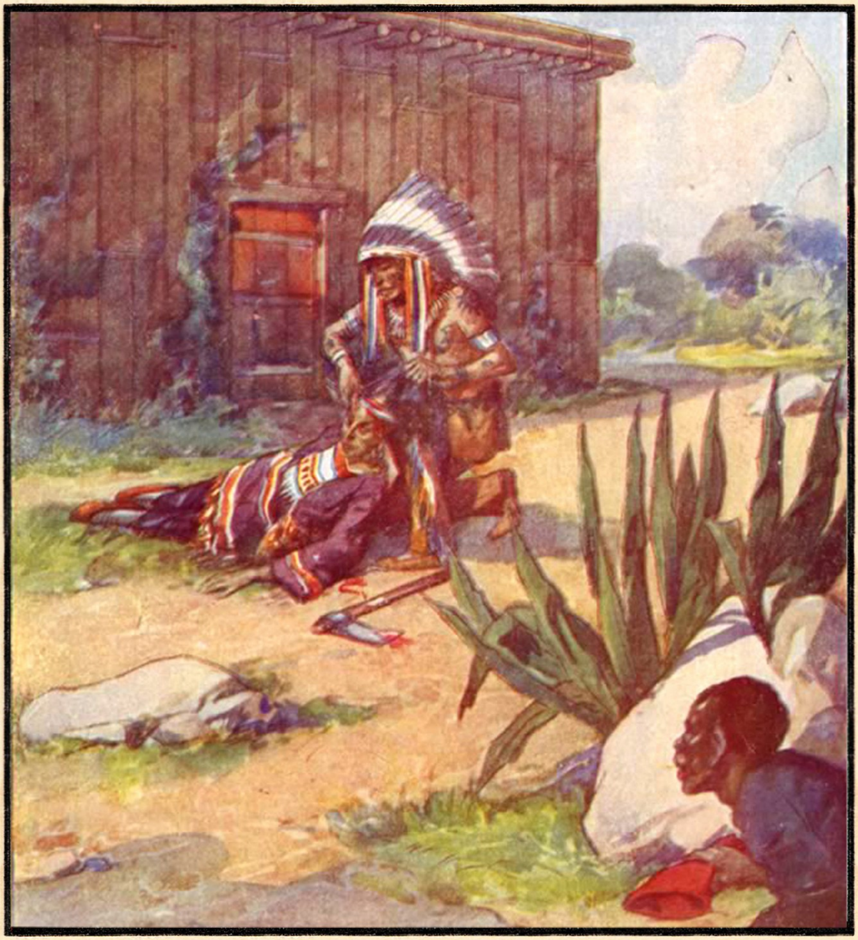

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Fiarele şi Mangaşii

Nr. 78.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0
V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Pregătiri

— Atenţie! Atenţie! urlă Marius.

Şi după ce dădu din toate puterile o ultimă lovitură de secure, sări afară din gaură şi se depărtă.

Gaura era scobită în jurul unui copac, cei trei cercetaşi se sileau să taie, cu lovituri de secure baza trunchiului, până când copacul rămânând susţinut numai într-o muche subţire să poată fi trântit prin tragerea într-o parte cu solide frânghii făcute din liane împletite.

Marius se duse lângă amicii săi care începuseră să tragă de liane din toate puterile for.

Arborele trosni brusc, toţi săriră repede într-o parte şi masa uriaşă căzu în iarbă, sfărâmând totul în calea sa.

— E ultimul? întrebă Raimondo.

— Da.

— Bine, bravo!

Toţi aplaudară cu strigăte de bucurie.

De opt zile cercetaşii munceau să taie copaci să-i transforme în scânduri în formă curbată spre a putea face apoi o pirogă mare şi solidă.

Ocupaţie grea în care trebuia să lucreze fierul şi focul.

Na aveau decât securi. De altfel tinerii nu voiau să facă o barcă scobită în trunchiul unui arbore ca indienii. Trebuiau să taie scândurile necesare spre a le uni una de alta spre a construi carena unei şalupe.

Alte lemne îndoite la foc, trebuiau să servească pentru osatura bărcii.

Barca trebuia să aibă bănci şi un catarg.

Fireşte inunda tuturor era condusă de Jean Bart, marinar oficial al societăţii.

Securile şi focul contribuiră să scobească scândurile şi să facă materialul propriu întrebuinţării voite.

Ligurul desenase pe un carnet al lui Marius diferitele figuri cu dimensiunile fiecărei piese.

Desigur că odată terminată, n-avea să fie o barcă le lux!

Dar Jean Bart spera să fie destul de solidă spre a suporta o încărcătură serioasă şi să reziste la o navigaţie mai lungă.

În ziua aceia cercetaşii lucrară cu multă sârguinţă de dimineaţă; la prânz nu se repauzaseră decât atât cât fusese nevoie pentru masa pe care Flora le-o pregătise.

Cititorii îşi amintesc poziţia cercetaşilor în ultimul episod; debarcaseră în mijlocul fluviului Maragnon, într-o insulă făcând parte dintr-un arhipelag, numit „O mie de foi” le indieni, din cauza mulţimii

insulelor din care se compunea.

În această insulă, care servise de mult ca reşedinţă jesuiţilor, găsiseră un fel de fort, unde misionarii trebuiseră Bă se fortifice spre a se apăra de atacurile indigenilor.

Aici erau pentru moment la adăpost de atacurile posibile ale Mangaşilor, trib feroce de Piei-roşii de care reuşiseră să scape, după grave peripeţii, salvând pe tânăra americană Flora, victima altui trib, de la primejdia de a fi făcută soţia unui şef sălbatec.

Se opriseră aici pentru timpul necesar construirii unei şalupe destinată navigaţiei pe Amazon, nume pe care Maragnonul în lua acolo unde îşi lua deplina lui dezvoltare.

După un scurt incident cu nişte gauchoşi din Argentina rătăciţi prin acele regiuni, în care ofensatorul plătise cu viaţa sa îndrăzneala, zilele trecuseră liniştite în pregătirea piroagei, apoi cu pescuitul şi vânătoarea pentru aprovizionarea tuturor.

Flora care avea grijă de bucătărie, nu ducea lipsă nici de vânat, nici de peşte sau legume.

Acestea din urmă constau în rădăcini de manioc, un fel de cartof foarte gustos, un soi de salată, iar ca fructe aveau ananasul şi alte câteva fructe gustoase şi din care se găseau în abundenţă.

Cafeaua, o înlocuiau cu infuzia ierbii mate, ceaiul fortificant foarte întrebuinţat în toată Brazilia şi în Argentina.

Lista de mâncări era destul de variată; muşchi de broasca ţestoasă, pulpe de broască verde (în canal prindeau un fel de broaşte uriaşe ale căror pulpe dinapoi erau mari ca nişte hartane de pui şi tot atât de gustoase) apoi şuncă de porc mistreţ, friptură de iepure, papagali mici în frigare şi multe alte combinaţii gustoase.

Toţi petreceau în chip plăcut vremea; şi nimeni dintre ei, în siguranţa absolută în care se găseau de o săptămână, nu se gândea că ar putea surveni vreun pericol.

Într-o zi, cei cinci oameni lucrau într-un loc ceva mai depărtat de fort în vreme ce Flora pregătea prânzul.

După ce doborâseră ultimul copac necesar construcţiei, tâmplarii improvizaţi dădeau pe marginea canalului fumând ţigarete făcute din frunze uscate de tabac, bucurându-se de odihna bine meritată după muncă spornică.

Canalul, în faţa lor, care îi separa de insula vecină avea aproape vreo zece metri lărgime.

Pe arbori o infinitate de papagali se certau şi făceau un zgomot asurzitor, zburând din cracă în cracă.

— Mii de milioane de pipe! Când aveţi să tăceţi odată, animale afurisite? Vă certaţi ca nişte cumetre!

— Dacă cel puţin şi-ar povesti ceva interesant! adăugă Jean Bart.

— De unde vrei să aibă ei noutăţi? întrerupse Raimondo. Stau

săptămâni întregi pe acelaş copac, uitându-se unul la altul… Zău, nu văd cam ce mai au să-şi spună!

Toţi începură să râdă, imitaţi de Zomba.

Indianul era de o seriozitate proverbială; maximul semn de ilaritate care se observa la el era un zâmbet în colţul gurii.

După intermezul vesel oferit de frumoasele păsărele, lucrătorii îşi reluară uneltele spre a continua curăţitul copacului.

După ce isprăviră lăsându-se seara, fiecare îşi puse la brâu securea şi luându-şi la spinare carabina ce stătuse atârnată de pom, porniră veseli spre casă unde îi aştepta e buna cina.

Pădurea de unda tăiaseră copacii se găsea la extremitatea insulei, în punctul opus peninsulei unde se ridica fortul.

Astfel că, spre a se înapoia de la şantier, trebuiau să traverseze insula în toată lărgimea sa.

În desen deschis, n-ar fi fost mult.

Dar pădurea fiind o adevărată pădure virgină trebuiau mereu să-şi croiască drum cu securea în mână; adesea trebuiau să facă un înconjur din cauza vreunui trunchi gros căzut dea curmezişul, de bătrâneţe sau de trăsnet.

Ieşind din câmpia care se întindea în faţa fortului, tinerii auziră vocea lui Flora care îi chema.

Nu era o voce speriată ci mai mult veselă; tânăra stând toate la fereastră, în odaia sa, îi văzuse sosind, poate înainte ca ei s-o fi văzut.

Iuţiră pasul şi o găsiră stând pe banca din faţa intrării.

Bătea din mâini ca un copil, râzând vesel.

Când fură aproape, Flora exclamă:

— Mi s-a întâmplat o aventură! O mare aventură! O aventură periculoasă!

Dar spunea asta cu ton atât de vesel că ideea unei primejdii nici nu trecu prin gândul cercetaşilor.

— Ce aventură? întrebă Raimondo.

Toţi se apropiară foarte curioşi de fată.

CAPITOLUL II
Aventura lui Flora

Flora povesti atunci:

— Mă pregăteam să prepar prăjitura ce v-am promis pentru astă-seară, cu făină de manioc, cu ouă de papagali şi cu ananas, când auzii un strigăt care părea o chemare, o voce omenească subţire şi care aducea cu un miorlăit. Curioasă, ieşii din casă, făcui înconjurul ei şi mă dusei pe malul canalului, de oarece zgomotul părea că venise dintr-acolo. Atunci ieşi, pe malul opus, un mic animal, cu blana pătată foarte asemănător cu o pisică, mai mare şi de o formă care aducea cu jaguarul. Mica fiară se apropie de apă şi închipuiţi-vă cu câtă spaimă văzui că se aruncă în apă, intră în canal,]l traversă înot, îndreptându-se spre mine. Eu am fugit, cum bine vă închipuiţi, alergai în casă şi m-am baricadat. Pe o deschizătură făcută de voi pentru pândă văzui ci animalul sărise pe mal şi dintr-un salt fu în faţa mea. Se opri, ca şi când ar fi voit să se orienteze. Faptul că nu era prea mare mă liniştea oarecum mai ales că ştiam că nu poate intra în casă. Mă înfricoşa ochii ca de tigru şi dinţii albi şi ascuţiţi pe care îi vedeam când mârâia, din când în când. După un moment, începu să facă înconjurul zidurilor, desigur cu intenţia să găsească vreo deschizătură oarecare pe unde să pătrundă. Luasem un revolver, gata să trag dacă ar fi încercat să sară pe fereastra de la primul etaj, care rămăsese deschisă. Vă aduceţi aminte ce curajoasă era sariga pe care aţi prins-o şi aţi domesticit-o aşa de uşor?

— Adevărat! Foarte curajoasă!

— Ei bine, era legată într-un colţ de curte şi ronţăia ceva la umbra unui copac. Nu ştiu dacă fiara mai văzuse vreodată o sarigă legata. Dar poate că nu, de vreme ce se apropie de ea curioasă şi voi să-i încerce rezistenţa cozii cu unghiile. Dar sariga, care părea destul de îngrozită, profită de poziţia în care era micul jaguar spre a-i trăsni o lovitură cu coada care îl azvârli la câţiva paşi. Atunci avui bucuria să constat că animalul o rupsese la fugă. Trecu din nou apa şi dispăru printre copaci.

După ce-şi isprăvi povestirea, americana izbucni în râs?

— Ei! Ce ziceţi de aşa aventură? E demnă de ale voastre? O femeie salvată de la moarte de o sarigă credincioasă!

— Dar cum era animalul ăsta?

După descrierea făcută înţeleseră că nu fusese un jaguar nici măcar de mici dimensiuni.

O sarigă, nu ar fi putut pune pe fugă un jaguar, deoarece acesta i-ar fi sfărâmat pur şi simplu capul târând-o cu sine după ce ar fi rupt

frânghia.

Ba ar fi sărit foarte uşor pe fereastră, aşa cum s-a temut o clipă Flora...

După părerea indianului lacustru, acest animal nu putea fi decât un „ocelot” a cărui blană e pătată ca a unui jaguar.

Insulele Amazonului adăpostesc o mare varietate de feline, care nu au toată repulsiunea pisicilor de apă.

Sunt pătaţi ca leopardul sau striaţi ca tigrul, alţii sunt galbeni curaţi. Aceştia din urmă sunt cei mai prădători.

Dar, afară de puma şi de jaguar, care sunt mari şi sălbateci, ceilalţi nu atacă omul.

Când sunt însă atacaţi, opun o rezistenţă desperată, care poate fi funestă vânătorului care nu ia precauţiile necesare.

— În concluzie – zise Jean Bart – acest „ocelot” seamănă mult cu pisica sălbatică europeană, care se mai găseşte prin unele păduri. Chiar aceasta când e atacată, se apără cu ferocitate!

— Din fericire n-a fost un jaguar – observă Raimondo – altfel, Flora ar fi riscat serios de tot!

— Dar ai fi tras! Am fi auzit cu siguranţă şi am fi alergat, noi repede!

— Ca o săgeată!

— Veneam ca o furtună! declară negrul.

Flora se ridică şi zise:

— La masă! La masă! Acum nu e vorba de „ocelot” ci să vă refaceţi după munca de peste zi.

Şi trecu înaintea tinerilor în odaie.

Era o masă din scânduri iar pe ea nişte bliduri pe care abisinul şi indianul le scobise într-un lemn moale. Tacâmuri, fiecare avea un cuţit şi zece degete Totuşi pentru cremele şi dosurile cari erau specialitatea indianul fabricase un fel de linguri foarte practice.

— Vouă nu vi s-a întâmplat nimic? întrebă tânăra pe cercetaşi, luând loc lângă dânşii.

— Nu tocmai o aventură ci mai de grabă un spectacol!

Şi între o mâncare şi alta povestiră certurile papagalilor care o făcu pe americană să râdă cu poftă.

Toţi se culcară de vreme în seara aceia.

Cercetaşii se duse în odaia lor, aşezată lângă aceia a lui Flora iar indianul şi Zomba se retraseră în a lor care era în partea opusă.

Flora ocupa odaia din mijloc care era cea mai mică, dar şi cea mai comodă.

Bineînţeles, uşile şi ferestrele fură solid baricadate.

În noaptea aceasta cercetaşii voiră să facă de pază şi o stabiliră astfel:

Jean Bart veghea cel dintâi, două ore. Apoi Raimondo şi în urmă,

Marius.

Perioada de somn nu era decât de şase ore, de când însera până răsărea soarele, nu după apusul şi răsăritul astronomic, dar după dispoziţia şi apariţia lui deasupra copacilor care înconjurau fortul.

Garda de noapte punea santinelele pe platforma de la etajul întâi.

Acolo la lumina ei, sau numai a stelelor, prin deschizăturile din dreapta şi stânga, cel ce făcea de pază putea să se plimbe, să fumeze, să viseze chiar după placul său.

Nu se întâmpla niciodată ca santinela să adoarmă, cu toată oboseala, deoarece cei cinci călători erau obişnuiţi cu această, veghe periodică şi îşi dădeau seama de faptul că siguranţa tuturor depindea de grija unuia.

Să adoarmă în timpul pazei ar fi fost nu numai o greşeală dar chiar un delict care ar fi putut provoca incalculabile nenorociri.

Dar epoca de linişte, de muncă tihnită, de vânătoare şi de odihnă pe care călătorii o trăiau de mai bine două săptămâni trebuia să aibă un sfârşit brusc, cu consecinţe tragice.

Încă odată curajul lor, energia, perspicacitatea şi toate forţele lor fizice şi morale aveau să fie puse la încercare într-un mod groaznic dar în aşa chip cum doreau aceşti veşnic însetaţi de aventuri.

CAPITOLUL III
Sora mangaşului

Călătorii noştri stăteau într-o zi, după obiceiul lor, în pădurea din partea opusă insulei, ocupaţi cu construcţia şalupei.

Flora se găsea iarăşi singură în fort.

Se ocupa cu treburile casei şi era fără grijă deoarece ştia că sariga domesticită, care mânca iarba din jurul casei făcea cât cel mai bun câine de pază.

Într-adevăr, la cel mai mic zgomot care i s-ar fi părut suspect, scotea un ţipăt şi alerga spre casă.

Câteva experienţe demonstraseră că într-adevăr sariga aceasta făcea cât un câine de pază.

Aşadar Flora îşi vedea liniştită de treabă când auzi strigatele sarigei.

În acelaş timp văzu animalul intrând în goană pe uşa deschisă şi refugiindu-se în fundul coridorului cave separa bucătăria de restul odăilor.

— Dumnezeule! Ce e? zise tare. Ce o fi având animalul acesta de se ascunde? Ce pericol o mai fi?

Alergă la uşă spre a o închide şi a-i pune bara de siguranţă.

Dar în prag rămase ca împietrită de surprindere.

În pervazul uşii stătea o tânără destul de ciudată.

Statură mijlocie cu o figură, de culoare închisă, cu a carnaţie delicată, cu părul unsuros strâns în vârful capului într-un nod din care cădeau minunate pene multicolore, corpul înfăşurat într-o stofă vărgată, strâns ca într-un tricou, cu braţele şi picioarele goale, era o pitorească şi graţioasă indiana.

— Oh! – exclamă Flora după o clipă de mirare – sora mea „Floare de Seară”! Cum de te greşeşti aici, surioară?

Tăcu izbită pe neaşteptate de o grozavă spaimă, cu atât mai mult cu cât figura expresivă a tinerei indiene părea foarte îngrijorată; ba încă fără să fie invitată, intră în grabă în casă, închise uşa şi o baricadă cu grabă.

Numai atunci indiana vorbi către Flora:

— N-avea frică „Gazelă cu păr de aur”! Surioara ta „Floare de Seară” a venit să te salveze.

— Să mă salvezi? – şi vocea lui Flora tremura – aşa dar sunt în primejdie?

— Sora mea „Gazela cu părul de aur” ar fi fost în primejdie dacă „Floare de Seară” nu ar fi venit s-o avertizeze! Dar „Floare de seară” îşi aminteşte de timpul când „”Gazela cu păr de aur trăia cu dânsa în

wigwamul lui Şarpe Înaripat. Eu vreau binele surioarei mele şi vin să-i spun ce trebuie să facă spre a scăpa de pericolul care o pândeşte!

Aceste cuvinte, spuse în chip misterios nu aveau desigur darul să liniştească pe Flora, ci mai mult o îngrozirăm.

Dar se sili să se stăpânească şi întrebă:

— Şi primejdia e apropiată?

— Nu, nu. Mangaşii sunt prudenţi. Când sunt pe pistă de război nu spun nimic ce au de gând să facă…

— Dar ce trebuie să fac?

— Să nu ieşi din fort. Aici înăuntru, Gazela nu riscă nimic.

Această asigurare nu-i ajungea lui Flora.

— Dar cercetaşii? Tinerii şefi cu feţele palide? Şi pe toţi îi ameninţă ceva?

Indiana făcu o mină de nepăsare:

— „Floare de Seară” nu se interesează de dânşii. Asta o treaba Pieilor-roşii! Eu vreau să împiedic pe Gazela să iasă de aici spre a nu fi scalpată, în cazul când Şarpe Înaripat ar veni s-o ajute.

Flora rămase înmărmurită.

— Şarpe Înaripat! Să mă ajute pe mine? Contra cui? Şi de ce? Şarpe Înaripat e duşmanul meu tot aşa precum este şi-al prietenilor mei!

Dar indiana răspunse.

— Nu! Nu! Şarpe Înaripat e prietenul „Gazelei cu părul de aur”! Duşmanul Gazelei este Cioc-de-Vultur!

— Cum se explică această rivalitate?

— „Floare de Seară” a cerut fratelui său, Şarpe Înaripat săi salveze pe Gazela, prietena sa, din wigwamul lui Cioc-de-Vultur!

Flora nu înţelesese mare lucru dar simţea că o grozavă ameninţare plutea deasupra sa şi a tovarăşilor ei.

Cât priveşte pe ea însăşi, dată fiind rivalitatea dintre bătrânul şi tânărul Piele-roşie, a cădea în mâna unui sau a altuia înseamnă aceiaşi nenorocire.

Privi pe ferestruică şi văzu pe Zomba, care alerga prin câmpie.

N-avu alt gând decât să-i deschidă spre a şti ce fac cercetaşii; dar fu atât de imprudentă, după ce-i deschise să facă câţiva paşi afară, spre a-i ieşi înainte.

Dar abisinul scoase deodată un urlet, făcu un salt. Căzu jos lungit…

Fu un lucru atât de neaşteptat încât americana nu pricepu nimic pentru moment. Dar auzise detunătura şi imaginea catastrofei i se înfăţişă în toată grozăvia sa.

Dintr-o naturală impulsiune de bunătate, alergă spre negru. Dar acesta, care şedea lungit pe pământ rostogolindu-se pe iarbă, se imobiliza de odată şi murmură:

— Du-te imediat în fort! Închide-te înăuntru, dar imediat. Repede!

Accentul vorbelor era şi supărător şi poruncitor în acelaş timp;

tânăra nu înţelegea dacă era rănit de oarece nu vedea sânge nicăieri.

Se gândi că rostogolirea putea fi o şiretenie a lui Zomba. Când a auzit detunătura.

— Du-te! Du-te! repetă negrul cu energie.

Flora se supuse.

Se întoarse înapoi imediat.

Împinse uşa rămasă întredeschisă, se simţi trasă înăuntru cu violenţă şi împinsă în coridor.

Apoi văzu pe Floare de seară punând repede bara de siguranţă.

Atunci îşi recăpătă sângele rece.

Puse mâinile pe spatele indienei şi o privi în albul ochilor.

— Este adevărat că „Floare de Seară”: a venit ea să fie de folos „Gazelei cu păr de aur”?

— De sigur!

— Atunci „Floare de Seară” va asculta de toate vorbele mele?

— Da, de toate, afară numai dacă ele nu sunt contrarii voinţei Şarpelui Înaripat.

— Nu! Nu! E vorba numai să ţinem uşa închisă dacă vin Mangaşii şi să n-o deschidem decât amicilor mei Figurile-Palide.

— Dar dacă e Şarpe Înaripat?

— Surioara mea „Floare de Seară” va face cum va crede mai bine!

— Voi asculta. Gazela poate fi liniştită.

În ochiul leal al indienei, Flora citi adevărul.

Şi, asigurată, se sui la etajul întâi spre a-şi da seama de ce se petrece.

Se uită în câmpie.

Spre marea ei mirare nu văzu nimic, până şi corpul lui Zomba dispăruse! Iar pe locul unde căzuse nu se putea vedea nici o picătură de sânge.

Se sui la etajul de sus de unde se putea domina cu privirea întreaga insulă, atâta, bineînţeles, cât permitea arborii.

Dar nu observă nimic.

Privi spre locul unde era. Legată de obicei piroga: aceasta era la locul său.

Se uită în câmpie…

Atunci văzu un spectacol care, îi îngheţă sângele în vine de groază!

Floare de seară ieşise şi se îndrepta în graba spre boschetul din stânga.

Un groaznic strigăt de război se ridică în acel moment din diferite puncte ale pădurii şi vreo douăzeci de sălbatici, pe care picturile colorate de pe corp îi făceau şi mai groaznici la vedere, se repeziră contra tinerei indiene.

— Dar e de aceiaşi rasă cu ei! – se gândi Flora înmărmurită – ce se va întâmpla?

Pieile roşii repezindu-se spre sărmana femele o trântiră la pământ cu lovituri de suliţe şi de securi.

Flora văzu în grupul ucigaşilor şi pe Cioc de Vultur care dădea ordine cu vocea sa stridentă şi se înverşună mai mult ca ceilalţi asupra sărmanei victime.

După puţin timp, pielea capului plină de sânge a Floarei de seară fu atârnată ca trofeu de cingătoarea sălbaticului!

— Oroare! Ce oroare! gemu Flora.

Împietrită de tragicul incident pe care nu putea să-l desluşească, când îi veni în minte că, spre a ieşi, indiana trebuia să fi lăsat uşa deschisă, care de altfel nu se închidea decât pe dinăuntru.

Inima copilei bătea cu putere să spargă pieptul; acea uşă era singura salvare pentru ea.

Alergă jos pe scară spre a o închide.

Dar pe la jumătatea drumului auzi cum uşa se deschisese din nou şi apoi fu închisa cu bara de siguranţă.

Tânăra se crezu pierdută..

CAPITOLUL IV.
Asediul.

Flora se gândi că vreun sălbatic intrase şi încinsese uşa după dânsul spre a se putea deda fără turburare la o scenă, rafinată de tortură sau batjocură.

Îi veni apoi în minte că puteau fi cercetaşii şi era gata; să coboare spre a le sări în braţele lor protectoare.

Dar tăcerea adâncă ce domnea în toată casa nu-i inspirai nici o încredere.

Cercetaşii ar fi făcut zgomot, ar fi căutat-o.

Tăcerea aceia era mai curând un complice al duşmanului şiret şi perfid.

Groaza americanei ajunse atât de puternică încât se uită în jurul său spre a căuta un refugiu…

Un loc i se păru mai bun pentru aşa ceva, era după nişte lemne groase care susţinea scara.

Dintr-o clipă în alta i se păru că vede apărând groaznica mutră a unui Mangaş.

I se păru deodată că aude o trosnitură; nu se putea înşela; trosnitura se făcea mai distinctă; cineva se suia.

Apăru încet un coc de păr cu pene de vultur care se ridica din ce în ce.

Apoi…

Flora închise ochii aşteptând lovitura de graţie.

Dar deodată auzi un uşor râs şi deschizând ochii văzu capul lui Zomba!

Zomba era în faţa ei şi îi spunea:

— Domnişoara să fie liniştită! Eu, sunt aici ca să ajut pe Flora!

După bucuria emoţionantă a incidentului, Flora asedia pe abisin cu întrebări.

Negrul răspunse:

— Nu pot explica nimic acum, am venit ca să te încurajez şi să-ţi spun să stai închisă în fort. Trebuie să iau piroga şi să i-o duc lui Ureche-Fină, apoi mă înapoiez…

— Dar Marius? Raimondo? Jean Bart?

— Simt bine. Se pregătesc să facă de petrecanie Pieilor roşii! Cercetaşii sunt în pericol, dar nu trebuie să-ţi fie frică! Să nu ieşi de loc de aici! Noi venim repede! Eu trebuie să plec repede fiindcă cercetaşii sunt în primejdie şi lui Ureche Fină i se taie capul!

Flora înţelese că situaţia era gravă şi că nu trebuia să-l reţie pe abisinian.

Acesta examină cu atenţie împrejurimile prin ferestruile cele din zid.

În câmpie erau vreo patruzeci de indieni cu Cioc da Vultur.

Ei jefuiseră corturile răspândite pe ici, pe colo, în care cercetaşii adunaseră diferite provizii alimentare.

Acum se pregăteau de un banchet straşnic.

Cadavrul sărmanei „Floare de seară” fusese luat de acolo.

Armele le erau adunate lângă dânşii.

Flora arătă lui Zomba un om la pândă într-un copac înalt, probabil pentru ca nici o barcă să nu poată să se apropie de insulă fără să fie semnalată.

După felul cum îşi făcuseră Mangaşii campamentul se vedea că nu se aşteptau să fie asediaţi de nicăieri.

Nu aveau intenţia să atace fortul imediat; aşteptau sosirea restului tribului spre a putea da lovitura iii stil mare.

— E bine! conchise Zomba după ce îşi memorase bine toate lucrurile. Stai aici şi nu te mişca – zise el lui Flora. Eu mă înapoiez repede!

Coborâră amândoi şi deschise uşa cu mare precauţie.

Abisinul se strecură afară ca un şarpe iar Flora grăbi să o închidă cu o explicabilă emoţie.

Când puse bârna, cea mare de-a curmezişul, copila începu să se mai calmeze. Închise peste tot cu grijă, controlă bine totul şi apoi se sui ia primul etaj, în observaţie.

Indienii apropiaseră un foc mare şi frigeau vânat.

În spre canal, insula era pustie.

Piroga care fusese acolo, acum nu mai era.

Zomba strecurându-se după arbuştii care înconjurau fortul, ajunsese aici fără să fie observat.

Câteva ore care i se părură lui Flora lungi cât lunile, copila rămase singură.

Urletele sălbaticilor ajungeau până la dânsa; găsiseră rachiu de palmier, distilat de Ureche Fină şi îl băuseră fără măsură; de aceia pierduseră obişnuita lor prudenţă.

Săreau şi urlau ca nebunii în jurul focului şi păreau demoni ieşiţi din infern.

Seara se lăsa; tânăra americană constată cu groază acest lucru.

Indienii se întrecuseră cu băutura şi acum deveniseră lupi turbaţi; rachiul îi înnebunise într-atât încât păreau că nu se tem de carabinele pe care fortul le putea conţine.

La un moment dat, Flora se văzu pierdută.

Toată banda, în cap cu fiorosul Cioc de Vultur, se apropie de fort urlând, sărind şi agitând în aer carabine, suliţe şi securi.

Începură să lovească cu ele în poartă.

Se aruncară cu toţii grămadă; dar aceasta, solid construită cu trunchiuri de arbori foarte groşi, cu bârne uriaşe transversale, era rezistentă.

La fiecare lovitură, Flora, îşi simţea inima zvâcnindu-i cu putere; dar când văzu că poarta rezistă, se întări puţin şi îndrăzni să se uite prin crăpătură spre a vedea cât de mare e primejdia.

O tăcere inexplicabilă urmase zgomotului de la început.

Flora observă cum câţiva sălbatici scotocesc prin cenuşa caldă spre a găsi un cărbune aprins.

Părea acum că s-au limpezit la minte.

Se duseră să caute crăci uscate şi curând izbutiră să aprindă un foc viu.

După ce se aprinse bine, luară câteva lemne aprinse şi le duseră lângă poartă.

Puseră deasupra frunze şi rămurele uscate şi aşteptară.

Focul ara acum o mare vâlvătaie.

Indienii scoaseră strigăte de triumf şi se înapoiară spre loc sigur acum că opera de distrugere începuse.

Flora rămăsese ţintuită locului ca şi fascinată de spectacol.

Flăcările se ridicau din ce în ce şi sfârşită prin a străluci atât de aproape de ochii săi încât trebui să se dea înapoi.

În acelaş moment o vâlvătaie pătrunse prin fereastră şi lumină toată odaia.

Flora crezu că a sosit ultimul ei ceas, deoarece poarta, unicul mijloc de fugă, era blocată cu o artă infernală de rugul incendiar.

Ochii i se închiseră şi se lasă pradă celei mai cumplita disperări.

Dar după o clipă, deschizându-i văzu că flacăra nu mai intra prin deschizătură, deşi lemnul din jurul micei găuri luase foc şi ardea încet sub presiunea aerului de afară.

Într-un colţ era un butoi plin cu apă.

Flora apucă un caz şi mai mult din instinct decât din calcul, îl umplu cu apă şi o azvârli pe lemn cu mâna tremurândă, reuşind să stingă începutul acela de incendiu.

Fumul o împiedică, pentru un moment, să-şi dea seama de ce se petrece afară; dar când putu să vază tresări da bucurie văzând rugul risipit şi unul de apă pe poarta din care ieşea fum dar nu mai ardea.

Se auziră câteva lovituri în uşă.

— Cine e? – şopti Flora – voi sunteţi Jean Bart, Marius?

— Repede, deschide, sunt eu Zomba! răspunse un glas surd.

Americana alergă ca o săgeată, deschise uşa şi văzu strecurându-se înăuntru o umbră.

În întunericul coridorului se desemnă statura uriaşă a negrului care se întoarse să baricadeze uşa.

— În fine! Sunt scăpată! murmură Flora.

— Nu eşti în pericol – zise Zomba Gros – dar noi trebuie să ne apărăm singuri, fiindcă cercetaşii şi Ureche Fină nu poate veni imediat.

Zomba se uită prin crăpătură; Flora, suită pe o ladă se uita şi ea pe deasupra umerilor lui Zomba…

Întunericul împiedică la început să vadă ceva; reuşiră să distingă o pirogă care ocolea insula, oprindu-se la vreo douăzeci şi cinci de metri de fort, într-un punct unde debarcarea putea fi mai uşoară.

Zomba spuse lui Flora că după cum putea fi cercetaşii, tot aşa de bine puteau fi şi Mangaşii.

Se văzură câţi-va indivizi debarcând şi trei strigăte, care parveni asediaţilor la ureche îi lămuri că erau cercetaşii.

— Eviva! Eviva! Eviva!

CAPITOLUL V
Asaltul

Zomba şi Flora făcură un salt până la scară.

O singură bârnă fusese trasă de la uşă când se auziră împuşcături.

Zomba şi copila ascultară cu inima strânsă de grijă chinuitoare.

Strigătul de război al sălbaticilor izbucni în boschetele din prejur.

Cei doi asediaţi, deschiseră uşa şi alergară afară crezând că ies înaintea cercetaşilor.

Dar orice zgomot încetase şi nu se mai vedea nimic.

După ce ascultă câteva secunde, Zomba crezu că aude nişte gemete dinspre canal unde de obicei sta ancorată barca; dar şuieratul vântului şi fâsâitul frunzelor nu permiteau să se perceapă clar nici un zgomot.

Flora, imprudentă, vru să fugă spre canal.

Abisinul o apucă de braţ.

— Nu – zise cu voce energică – noi ne întoarcem în fort! E mare primejdie, e pericol mare!

Ochiul de lux al negrului care nu încetase să scurteze întunericul, observase câteva umbre care strecurau, cu evidentă intenţie să ajungă înaintea lor spre a le tăia retragerea.

Ridică ca pe un pai pe Flora care căuta să reziste şi alergă spre casă.

Ajunse înaintea umbrelor, dar auzi bine cum acestea îl urmăreau.

Lasă brusc jos pe fată şi închise poarta tocmai în clipa în care sălbaticii se aruncau s-o sfărâme.

Într-o clipa o închise bine şi rămase lângă dânsa ca o sentinelă.

Flora între timp se urcase la primul etaj.

Luă una din lumânările pe care Ureche Fină le fabricase de bine, de rău din grăsimea de porc, cu ceară de albine, o aprinse şi se înapoie lângă negru.

Abisinul inspectă interiorul spre a se asigura că nimeni nu se strecurase în fort, în timpul scurtei lor absenţe.

Apoi se aşeză pe un scaun, fiind foarte obosit, controlându-şi cabina.

— Temerile mele erau adevărate – zise Flora plângând – amicii noştri sunt morţi sau prizonieri! Şi noi aşteptăm aici!

— Nu, nu! Eu sunt sigur că cercetaşii trăiesc! Trebuie să aşteptăm!

Dar tăcu deodată.

Auzise un zgomot ciudat.

Şi Flora se întoarse.

— Zomba, mi se pare, sau geme cineva?

— Da, da!

Se apropiară şi mai mult de uşă.

— Ascunde lumina… Eu vorbesc prin deschizătură!

Acest lucru atât de simplu trebuia făcut cu multă precauţiune, de oarece Zomba era şi prudent şi avea multă experienţă.

De multe ori, în război, în Africa, văzuse cum mulţi plătiseră cu viaţa lor o mică nebăgare de seamă.

Puse gura cât mai aproape de crăpătură aşa ca să poată fi auzit fără să fie nevoie să ridice vocea şi tot aşa făcu şi cu urechea.

Flora asculta cu atenţia încordată.

— Cine e acolo?

— Ureche Fină – murmură o voce pe care amândoi recunoscură.

— Zomba, deschide imediat – zise bucuroasă fata.

— Da, da! Îndată!

În momentul când voiau să deschidă, simţiră o împunsătură care le dădu impresia că ar fi mai bine să închidă la loc. Dar Zomba văzu profilul cunoscut al indianului lacustru.

Deschiseră; şi corpul ghidului se prăbuşi înăuntru, la pământ.

Africanul îl trase de grabă înăuntru apoi baricadă repede uşa.

Flora se duse să aducă iarăşi lumină şi puţină apă spre ai uda fruntea şi buzele arse ale lui Ureche Fină, pe care Zomba îl lungise într-un colţ.

Îl întrebară unde era rănit, deoarece nu se zărea nici o urmă de sânge.

— Trebuie să am piciorul frânt – răspunse indianul – nu de un glonţ ci de o lovitură cu ceva tare.

Înghiţi puţină apă ceea ce îl făcu să-şi recapete puterile.

Apoi îi descoperiră piciorul stâng, care îl durea.

Apăru umflat, dar pipăindu-l, nu simţiră nici o ruptură.

Când Flora comunică aceasta lui. Ureche Fină acesta păru că-şi recapătă imediat puterile.

Se aşeză, cu o sticlire de bucurie în ochi.

— Atunci totul merge de minune! Mangaşii vor avea de furcă cu mine!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Flora.

Ureche Fină se pregătea să răspundă când izbucni un zgomot infernal afară şi începură urletele şi strigătele îngrozitoare ale sălbaticilor.

— Ne atacă! zise indianul. E de prisos să mă vait ca o femeie bolnavă; fiindcă piciorul mi-e atins, haide, sus! Curaj! Să ne apărăm!

Sări în picioare şi spuse lui Zomba să se suie sus de tot, el rămânând de pază la uşă.

Câteva săgeţi aprinse se înfipseseră în acoperişul de scoarţă.

Era un nou mijloc de care se serveau mangaşii spre a da foc casei.

Când negrul apăru pe terasă se auzi un îngrozitor cor de urlete, o salvă de carabine şi vâjâitul săgeţilor nenumărate.

Izbitura gloanţelor de trunchiuri arăta că asediul începuse.

Zomba, în loc să se ascundă, se plimba liniştit, încoace şi încolo, pe terasă, ca şi cum armele n-ar fi fost îndreptate împotriva lui; el varsă apă în toate punctele unde începea să ardă liniştit, fără să se grăbească.

Vederea să aţâţa pe asediatori şi îi făcea să scoată urlete turbate.

Se părea că Abisinul este protejat de mână invizibilă care făcea să devieze gloanţele îndreptate spre dânsul, acestea îi şuierau pe la ureche, îi treceau peste cap, dar nici una nu izbutea să-l lovească.

Cu carabina în mână, Ureche Fină, jos, la parter, se duce de la o crăpătură la alta supraveghind pe inamic.

Nu trăgea nici un foc; ştia că gloanţele sălbaticilor nu putea să vatăme puternicele trunchiuri de pom din care erau făcute zidurile forturilor.

Dar când auzi pe sălbatici băgând vreascuri uscate printre trunchiuri înţelese că voiau să încerce încă odată să le incendieze micul fort.

Atunci chemă pe Zomba, care se coborî de pe acoperiş – unde orice pericol de incendiu era înlăturat pentru moment – şi îi spuse să aibă gata apă pentru aruncat, în locurile unde mangaşii voiau să pună foc.

Ureche Fină vrea să servească duşmanilor o lecţie usturătoare.

Dar trebuia ca limbile de foc, luminând câmpia, să-i conducă ţinta.

Mangaşii nu fură deranjaţi din pregătirea lor.

Zomba între timp, pregăti un butoi cu apă lângă deschizătură, spre a fi gata la momentul oportun.

Veni momentul când focul ilumină viu arbuştii din jurul focului.

Ochiul vioi al indianului văzu pe câţiva Piei roşii ascunşi după copaci; îndreptă puşca în direcţia aceia.

Una după alta, trei detunături răsunară.

Trei sălbatici căzură fără să aibă timpul să scoată un strigăt.

Lecţia le fu de ajuns deoarece ceilalţi ieşiră de pe unde erau tupilaţi spre a se pune la adăpost în locuri mai sigure, în pădure.

— Acum, apa!

Şi abisinul execută.

Începutul de incendiu fu stins într-o clipă.

Aşa se sfârşi ciudatul asediu din ziua aceia şi restul nopţii trecu în linişte.

Zomba şi Ureche-Fină veghează pe rând, dar nici unul nu putură să doarmă.

Piciorul pansat al indianului nu-l mai durea; certitudinea că nu era rupt osul fusese leacul cel mai bun.

Flora, foarte obosită, sfârşise prin a adormi adânc.

Şi Zomba o luase în braţe, ca pe un copil şi-o culcase pe un pat de frunze fără ca ea să se trezească din somnul letargic.

CAPITOLUL VI
Crocodilul şi jaguarul

Ce făceau în acest timp cei trei cercetaşi?

De ce, la primele împuşcături, nu alergaseră la fort?

Ce făcuseră tot timpul zilei?

Iată atâtea întrebări fără răspuns imediat, ca şi motivul venirii lui „Floare de Seară” precum şi cauza rivalităţii între bătrânul şi tânărul şef Mangaş.

Chiar şi moartea nefericitei indiene rămânea inexplicabilă.

Dar lămuririle nu aveau să întârzie să se producă.

Cei trei cercetaşi, după cum spus, lucraseră cu Zomba şi Ureche Fină la construcţia şalupei, în extremitatea insulei care era cea mai îndepărtată de fort.

Spre amiază, Marius şi Jean Bart studiau chipul cum să lege antenele pentru pânze.

Atunci îşi amintiră că văzuseră, într-una din precedentele excursii din insulele din prejur, nişte arbori foarte înalţi şi flexibili, care păreau bambuşi, dacă nu erau chiar aşa.

— Dacă am da o raită până la insula cu bambuşi? propuse Marius.

Neştiind adevăratul nume al acelui copac, îl botezară bambus, aşa, fără altă formalitate.

— Adevărat, puţin canotaj n-ar strica şi ne-ar face chiar bine – răspunse Raimondo.

— Cu atât mai mult cu cât suntem înaintaţi cu lucrul peste prevederile noastre – adăugă Jean Bart.

Hotărâră să lase pe abisin şi pe indian la şantier, aşa ca să fie pentru orice eventualitate, gata să alerge spre fort.

Tinerii se îmbarcară pe un fel de plută, uşoară şi mică, fabricată cu o zi mai înainte.

Apropiindu-se de insula vecină, care era aceia unde sa aflau pseudo-bambuşii. Marius scoase o exclamaţie:

— Na! Un crocodil!

Într-adevăr, pe mal, prăjindu-se la soare, pe nisip, se odihnea un crocodil de mărime uriaşă.

Obişnuiţi cu această dihanie, pe care o văzuseră de atâtea ori fără să se teamă de ea, ştiind că nu atacă omul dacă nu e provocat, cercetaşii îndreptară pluta câţiva metri mai jos de plaja nisipoasă şi debarcară.

Raimondo trase pluta pe uscat şi voi să o lege de un copac cu ajutorul une liane; dar în momentul în care sfârşise această operaţie fu întrerupt de Jean Bart care îl trase brusc înapoi, murmurându-i:

— Stai! Ascunde-te! O să vezi ceva nou.

Marius se ascunsese deja.

Raimondo înţelese că era să asiste la unul din acele spectacole obişnuite în pădure, dar care totdeauna aveau un aspect original.

Era lupta unui animal feroce contra altor animale destinate de obicei să devină prada lor.

Câţiva mistreţi tineri înaintau încet, încet, spre canal, ca să bea apă; trebuiau să treacă plaja de nisip unde sta crocodilul.

Monstrul se găsea în drumul lor; dar ochii mistreţilor, îndreptaţi spre alte lucruri mai atrăgătoare pentru lăcomia lor, adică pentru fructe căzute din copaci, rădăcini, etc., nu observaseră pe grozavul lor duşman.

Primii mistreţi se izbiră chiar de corpul crocodilului, fără să-l vadă.

Deodată, toţi se opriră scoţând ţipete de groază.

Unii făcură un salt deasupra corpului saurianului, alţii căutară să-l evite ocolindu-l.

Crocodilul care îşi aştepta prada de dimineaţă, se făcuse arc şi dădea grozave lovituri de coadă.

Un mistreţ fu trăsnit şi se rostogoli pe pământ unde alţi doi-trei se zbăteau de moarte.

Restul turmei se risipi care încotro, se azvârliră în apă şi dispărură.

Spectacolul nu mai oferea nici un interes pentru cercetaşii care nu se aşteptau la un asemenea epilog, deoarece, de obicei, mistreţii nu fug din faţa crocodilului, ci îndrăznesc să-l înfrunte.

— Ei bine, haidem să ne vede de treabă. Să găsim copaci noştri! zise Raimondo, după ce legase pluta. Făcură câţiva paşi spre pădure când nişte tufişuri, la stânga lor, se mişcară şi capul unui jaguar apăru.

Fiara se opri un moment, apoi ieşi din desiş, privind spre plajă şi se opri din nou.

Fălcile monstruoase ale crocodilului se luptau cu mistreţul ucis.

Cei trei cercetaşi puse imediat mâna pe carabine.

Dar jaguarul nu-i văzuse.

Se uita la crocodil.

În momentul când acesta se pregătea să strângă prada, Jaguarul, cu un miorlăit sinistru se azvârli şi voi să-i smulgă prada.

Fiecare era hotărât să nu cedeze.

Ochii de aur ai felinului aveau fulgere de mânie; în aceia ai crocodilului treceau licăriri sângeroase.

Unul bătea coada cu lovituri seci pe nisip, cellalt biciuia aerul şuierând.

— Mii de pipe! Ce spectacol măreţ! Aşa ceva ar trebui cinematografiat!

Cei trei cercetaşi priveau cu nesaţ.

Nemişcarea fiarelor nu dură mult.
Jaguarul nu-şi putea stăpâni furia.
El, regele pădurilor Amazonului, să sufere ca un rival să-l înfrunte?
Trebuia pedepsită o asemenea îndrăzneală!
Dar cum poţi iubi un duşman acoperit cu plăci tari ca fierul?
Numai ochii monstrului puteau oferi un punct vulnerabil şi jaguarul ştia bine, dintr-o ancestrală experienţă.
De aceea, repezi o gheară ascuţită spre ochii amfibiei.
Dar acesta, la rândul său, păru că ghiceşte jocul, se ridică brusc şi cu laba sa solzoasa pară grozava lovitură.
— Bravo! murmură Marius. E mai deştept decât credeam.
— Un punct bun pentru crocodil! zise Raimondo.
— Să pariem? glumi Jean Bart.
Toţi trei şedeau cu arma la picior, observând, cu mare curiozitate, interesanta luptă.
Jaguarul se dădu puţin înapoi dar nu renunţă la atac şi reînnoi încercările, mereu zădărnicite de abilitatea şi forţa monstruosului său adversar.
Amândoi nu erau decât la zece metri de mal şi crocodilul, al cărui cap era întors spre canal, profita de cea mai mică circumstanţă spre a se apropia de apă.
Ştia că acolo el ar fi fost mai tare, dacă jaguarul ar fi făcut prostia să-l urmeze până acolo.
— Dacă jaguarul nu bagă de seamă, e pierdut!
— Mii de draci! În acest caz îşi merită răsplata pentru stupiditatea sa!
— Tăcere! – zise Jean Bart – şi să observăm!
Evident că monstrul îşi urma o tactică bine stabilită de mai înainte.
Felinul, dominat de furia sa oarbă, nu ghicea consecinţele progresivei înaintări a inamicului!
Deodată, labele dinapoi atinseră apa rece.
Ca o zguduitură electrica, senzaţia aceasta neplăcută îi atrase atenţia şi ghemuindu-se spre a-şi lua vânt, cu un salt formidabil sări în spate crocodilului, muşcându-l de coadă.
Ştia şi el, după cum ştiau indienii şi exploratorii că, după ochi, coada e partea cea mai vulnerabilă a monstrului, care, fără dânsa pierde mult din puterea sa de atac şi e la bunul plac al unui alt animal puternic.
Jaguarul ar fi reuşit desigur să i-o sfărâme cu unghiile şi cu dinţii sau cel puţin s-o facă neputincioasă tăindu-i muşchii şi nervii care o legau de restul trupului.
Dar era prea aproape de apă spre a putea face treaba cum se cade.
Într-adevăr, crocodilul, văzând că nu are altă speranţă de scăpare lasă mistreţul şi făcând un salt greoi dar puternic se azvârli ca o

săgeată în apă, târând înăuntru şi pe teribilul său duşman agăţat cu unghiile de spinare.

Cei trei cercetaşi, nu văzură mai întâi decât o bolboroseală de spumă la suprafaţa apei; apoi apăru şi pielea pătată a felinului.

CAPITOLUL VII
Ureche-Fină lucrează

Jaguarul căută din ochi pe crocodil, dar nu-l văzu.

Se sui pe uscat, privi încă o clipă apa şi furios se întoarse spre cadavrul mistreţului disputat.

Întorcea astfel spatele canalului şi nu observă cum crocodilul apăruse apropiindu-se încet de el.

Fiara îl simţi şi făcu un salt furios.

Fu ultima faza a luptei.

Cele două animale se rostogoliră împreunate şi căzură în apă.

Dar acest lucru fu fatal cercetaşilor.

Cele două fiare, zbătându-se violent, se depărtaseră mult de locul unde se luptaseră la început.

Acum ajunseseră în apropierea plutei.

Corpurile lor se izbiră de scânduri şi căzând peste liana care o ţinea de pom, o rupse.

Desprinsă din legătură de izbitură luptătorilor, pluta se depărta de ţărm şi favorizată demn vânt puternic care se iscase, nu întârzie să fugă departe, aşa că cercetaşii n-o mai putură prinde nici chiar cu laţul.

Învingător fu crocodilul.

După puţină vreme apăru corpul felinei plutind pe apă, mort.

Capul lipsea.

Cu o strânsătură formidabila a dinţilor săi ascuţiţi crocodilul decapitase jaguarul.

Cercetaşii se smulseră în cele din urma din inerţia în care îi vârâse interesanta si ciudata luptă.

Priviră pluta care se îndepărta repede dea lungul canalului, spre largul fluviului.

Curând fu prinsă de vârtejurile spumegânde ale apei şi dispăru într-un ochi, sub privirile deznădăjduite tinerilor.

Rămăseseră gânditori deoarece lăţimea canalului pe deoparte şi prezenţa crocodililor, pe de alta, nu prea îi îndemnau să-l treacă înot.

Deodată…

Pe malul opus văzură pe Zomba care îi privea.

— Ce este? – strigă Raimondo ca să poată fi auzit – sa întâmplat ceva?

Zomba arătă şirul de dinţi albi într-un zâmbet larg.

Am auzit zgomotul luptei şi am alergat să vedem ce se petrece pe canal!

— Bine ai făcut! Ai sosit la vreme! Pluta a luat-o curentul şi s-a

pierdut. Du-te şi adu pe aceia de la fort spre a o avea la dispoziţia noastră.

— Bine! Mă duc şi mă înapoiez imediat.

Dar când să se întoarcă ca să plece, se opri brusc.

Cei trei cercetaşi îl văzură manifestând cu gesturi şi de pe expresia feţii o mare mirare.

Aproape imediat Ureche Fină ieşi din tufişuri şi se apropie de el.

Fără să se gândească la crocodilii ce mişunau în apă. Indianul se azvârli înot, după ce spusese lui Zomba:

— Tu stai aer!

Cei trei cercetaşi îi priveau cu mirare.

Se pregăteau să tragă asupra crocodililor dacă aceştia ar fi, atacat pe indian.

Dar crocodilul de adineauri şedea probabil în fundul apei spre a devora în linişte capul jaguarului.

Ureche Fină nu fu atacat, probabil, din această pricină.

Înainta ca un peşte şi nu-i trebui mult timp până să sfârşească periculosul drum.

Cercetaşii îl aşteptau tremurând de grijă.

— Ce este? Ce este? De ce ai venit?

Indianul în loc să răspundă, întrebă:

— Tinerii mei şefi albi au cartuşierele pline de cartuşe?

Cercetaşii se priviră miraţi.

Raimondo zise:

— Sigur! Dar de ce întrebi? Ce vrei să spui.

Indianul răspunse grav, dar tot cu o întrebare.

— Tinerii mei şefi sunt hotărâţi să dea Pieilor Roşii o lecţie care să-i înveţe minte pentru totdeauna?

— Desigur! Mai întrebi?

— Asta e şi intenţia noastră!

— Dar explică-te! întrerupse nerăbdător Raimondo.

Toţi se strânseră în jurul indianului.

Acesta arătă insula fortificată.

— Mangaşii nu vor întârzia să debarce în insulă! Am văzut pe „Floare de Seară”, sora Şarpelui Înaripat. Alergând spre fort şi intrând! Indiana este prietena „Gazelei cu Păr de Aur”. S-a dus, de sigur, s-o prevină de vreo primejdie! Dacă nu este afară, Gazela este la adăpost acolo! Am venit să vă înştiinţez spre a lua dispoziţiunile necesare.

Tinerii erau de multă vreme obişnuiţi cu situaţiile periculoase spre a pierde vremea cu exclamaţii nefolositoare. Raimondo declară:

— N-avem timp de pierdut.

Strigă lui Zomba, dincolo de canal:

— Zomba, fugi imediat şi adu piroga! Fii atent! Dacă trebuie avertizează-ne şi pe noi.

Zomba dispăru în tufişuri, alergând ca un nebun spre fort.

Noi l-am găsit tocmai în momentul în care sosi la fort surprinzând-o pe Flora, puţin după ieşirea lui „Floare de Seară” care lăsase uşa deschisă.

Găsise pe drum nişte pene de vultur pe care şi le pusese în cap ca să înşele pe eventualii Maori, de departe.

Într-adevăr, odată cu „Floare de Seară”, un nucleu de războinici debarcaseră la extremitatea insulei.

Ce făcură cercetaşii în acea memorabilă seară şi în acea grozava.

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 79 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”**, care apare Sâmbătă 5 Mai 1934:

Omul misterios.

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

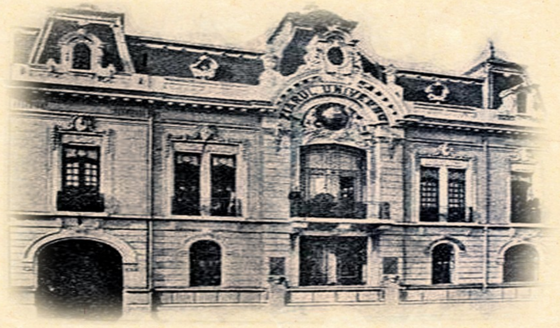

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL” BUCUREŞTI